



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **m.a.s.**, se sídlem xx, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 3. 10. 2011, č.j. KULK 73870/2011/ODL/57,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 3. 10. 2011, č. j. KULK 73870/2011/ODL/57, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Žaloba**

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stráž pod Ralskem (dále také jen „správce poplatku“) ze dne 22. 8. 2011, č. j. MUSPR/4799/2011/FO. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správce poplatku zamítl žalobcovu žádost o vrácení vratitelného přeplatku místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 9 560 Kč.

Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval odvolacími důvody žalobce, nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy, porušil § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, § 114 odst. 2, 3 a § 116 odst. 2 a § 154 a § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, nesprávně interpretoval ustanovení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“),

a odvoláním napadené rozhodnutí měl s ohledem na jeho vady zrušit nebo je prohlásit za nicotné.

Podstatnou částí žalobních námitek žalobce brojí proti neoprávněnosti vybírání místního poplatku za tzv. „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, namítá, že místní poplatek nebylo možné vůbec vybírat. Z tohoto dovozuje, že pokud určité částky na takový místní poplatek zaplatil, vzniknul má nárok na vrácení vratitelného přeplatku podle § 154 odst. 1, 2 daňového řádu a správce poplatku byl povinen mu vratitelný přeplatek na místním poplatku dle § 155 odst. 2 daňového řádu vrátit. Podle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze v případě koncového interaktivního videoloterijního terminálu (dále také „IVT“), jako součásti centrálního loterijního systému (dále také „CLS“), místní poplatek vůbec stanovit a vybírat. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích totiž Ministerstvu financí umožňuje povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté, ale neumožňuje mu povolovat „jiná technická herní zařízení“. Má-li tedy být provozování „jiného technického herního zařízení“ zpoplatněno, musí zákon o loteriích stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování takového zařízení. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, ale Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, a vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím CLS, kdy jde o funkčně neoddělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových IVT. IVT je tak pouze jednou z částí CLS a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“, neboť slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde než koncový IVT. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále namítá, že správce poplatku nepostupoval v souladu se zásadou legality dle § 5 odst. 1 daňového řádu a porušil zásadu zákazu zneužití pravomoci.

Výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje náležitosti § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť ve výroku rozhodnutí nejsou uvedeny právní předpisy a další ustanovení daňového řádu, podle nichž bylo rozhodováno, tedy zákon o místních poplatcích a předmětná obecně závazná vyhláška. Výrok rozhodnutí, kterým správce poplatku zamítl jeho žádost, pak neodpovídá ustanovení § 155 daňového řádu. V rozhodnutí také není podle § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu uveden příjemce tak, aby bylo zřejmé jeho postavení v řízení, jeho uvedení ve výroku žalobce nepožaduje.

Žalobce uvedl, že obecná závazná vyhláška, na základě které byl o poplatku rozhodnuto, není srozumitelná a určitá a nebyl pro ni zákonný podklad, měla být zrušena.

Dále žalobce upozorňuje na závěry obsaženém v metodickém návodu č. j. 34/21919/2011 ze dne 31. 1. 2011, v němž Ministerstvo financí dospělo k závěru ve vztahu ke správním poplatkům, které je nutno vyměřovat za určitou povolenou hru dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích bez ohledu na to, v kolika provozovnách či zařízeních je hra provozována, pokud se jedná o tutéž hru.

Žalobce dále velmi obšírně namítá protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných Ministerstvem financí“. Brojí proti praxi „přílepků“.

Žalobce z uvedených důvodů navrhoval zrušit rozhodnutí obou stupňů pro nezákonnost a žádal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na důvodech svého rozhodnutí, dovolával se skutečností plynoucích ze správního spisu. Odkázal také na závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž judikoval, že nic nebrání tomu, aby IVT byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) zákona o loteriích, a postavil je tak na roveň výherních hracích přístrojů (dále také jen „VHT“). Setrval na závěru, že IVT podléhají místním poplatkům jako jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalovaný poukázal na to, že město Stráž pod Ralskem stanovilo obecně závaznou vyhláškou č. 8/2010 poplatkovou povinnost ode dne nabytí právní moci příslušných povolení IVT. Žalobce měl povoleno 8 ks IVT, správce poplatku poplatek vypočetl v poměrné výši dle doby, po kterou byly IVT povoleny, za období 1. 1. – 31. 3. 2011 ve výši 9 560 Kč, za období od 1. 4. – 30. 6. 2011 ve výši 40 000 Kč. Do doby rozhodnutí o přeplatku byly žalobcem uhrazeny částky 9 560 Kč a 40 000 Kč, po termínu splatnosti. Žalobci tak vratitelný přeplatek za 1. čtvrtletí 2011 nevznikl, na poplatek nebylo zaplacen více, než kolik činil splatný poplatek. Správce poplatku ve výroku svého rozhodnutí uvedl příslušné ustanovení daňového řádu, podle něhož bylo o žádosti o vrácení přeplatku rozhodováno. Nebyl důvod žalobce označovat jako poplatníka, jeho postavení v řízení bylo zřejmé. Žalovanému nepříslušelo posuzovat zákonnost vyhlášky, k jejímuž vydání byla obec zmocněna zákonem o obcích a zákonem o místních poplatcích. Žalovaný uvedl, že mu nepříslušelo posuzovat zákonnost postupu přijetí zákona č. 183/2010 Sb., tímto zákonem byl vázán. Na závěr žalovaný odkázal na příslušná ustanovení zákona č. 300/2011 Sb., kterým byl novelizován zákon o loteriích a o místních poplatcích, novelizace odpovídá závěru o zpoplatnění koncových IVT. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

III. Replika

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, podotkl, že pokud by mělo být ke koncovým herním zařízením přistupováno stejně jako k VHP, pak by mělo být jejich

provozování povolováno Ministerstvem financí stejně, nikoli jen v podobě povolení provozování loterie. Zmiňovaný nálezk Ústavního soudu se týkal jiné situace, a to postupu dle § 50 odst. 4 zákona o loteriích. Zdůraznil, že v případě IVT je povolováno provozování loterie, což brání jeho zpoplatnění stejně jako v případě např. vícemístných technických zařízení. IVT nesplňuje definici § 17 odst. 1 zákona o loteriích. I v případě rozhodování o přeplatku musí být ve výroku rozhodnutí uvedeny hmotně právní předpisy, podle kterých byla neexistence přeplatku posouzena, pokud již nebyl poplatek pravomocně vyměřen. Žalobce poukázal na praxi Karlovarského kraje, který za nicotná prohlašuje rozhodnutí o přeplatku, aniž by byla poplatková povinnost vyměřena. Správce poplatku měl povinnost vydat platební výměr, pokud žalobce nesouhlasil ve svém ohlášení s poplatkovou povinností (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 76/2011-62). Žalovaný odkazem na novelizace zákona o loteriích a o místních poplatcích připouští nedostatky těchto zákonů.

IV. Zjištění ze správního spisu

Ze spisové dokumentace byly s ohledem na žalobní body zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky řízení sporné. Dne 4. 4. 2011 žalobce splnil ohlašovací povinnost k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, v němž žalobce v návaznosti na novelu zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb. a vyhlášku města Stráž pod Ralskem č. 8/2010 a sdělil, že na území Stráže pod Ralskem provozuje loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS na uvedených 8 IVT, u nichž byl provoz pouze povolen (právní moc povolení pro 4 IVT dne 2. 3. 2011, pro další 4 IVT dne 19. 3. 2011), nezahájen. Žalobce nepovažuje IVT za „jiné technické herní zařízení“ podléhající místnímu poplatku, ale za součást jediného technického celku – CLS. Žalobcem byla doložena jednotlivá povolení Ministerstva financí ohledně provozování CLS se schválením umístění IVT.

Žádostí ze dne 28. 7. 2011 žalobce požádal správce poplatku o vrácení vratitelného přeplatku místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, zaplaceného ve výši 9 560 Kč dne 13. 7. 2011 za období od 1. 1. – 31. 3. 2011, s tím, že místní poplatek byl zaplacen, ačkoli pro jeho placení není zákonný podklad.

Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2011 správce poplatku podle § 155 daňového řádu vyslovil, že žalobcova žádost o vrácení přeplatku místního poplatku ve výši 9 560 Kč se zamítá. V odůvodnění rozhodnutí správce poplatku uvedl, že žalobce zaplatil místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Stráž pod Ralskem č. 8/2010, když ohlašovací povinnost splnil dne 11. 4. 2011 a oznámení o zahájení provozu učinil dne 13. 7. 2011. Protože debetní strana účtu za období 1. 1. – 31. 3. 2011 byla ve výši 9 560 Kč, kreditní pak ve výši 9 560 Kč, není za toto období evidován vratitelný přeplatek.

K odvolání žalobce, obsahujícího důvody obdobné jako v právě projednávané žalobě, vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 3. 10. 2011, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí

správce poplatku potvrdil. Žalovaný konstatoval, že jiným technickým herním zařízením ve smyslu loterijního zákona je třeba rozumět i koncový IVT, neboť jde o technické zařízení, pomocí kterého je provozována loterie nebo jiná podobná hra a bylo povoleno Ministerstvem financí. Žalovaný dále uvedl, že v souladu se zákonem o místních poplatcích byla vydána vyhláška města Stráž pod Ralskem č. 8/2010, kterou byla s účinností od 1. 1. 2011 nahrazena vyhláška č. 2/2010. Nová vyhláška č. 8/2010 zpoplatnila povoleno jiné technické herní zařízení, nikoli jen provozované, jak to činila dříve účinná vyhláška č. 2/2010. Protože Ministerstvo financí žalobci (od 2. 3., resp. od 5. 3., 18. 3. 1011) povolilo na území města 8 IVT, byla poplatková povinnost žalobce za období 1. 1. – 31. 3. 2011 9 560 Kč a za období od 1. 4. – 30. 6. 2011 40 000 Kč. Pokud žalobce do dne rozhodnutí správce poplatku uhradil částky 9 560 Kč a 40 00 Kč, vždy po splatnosti poplatku za 1. i 2. čtvrtletí 2011, vratitelný přeplatek mu nevznikl. Pokud správce poplatku vyslovil, že se žádost žalobce o vrácení přeplatku zamítá, jedná se o postup dopovídající znění § 155 daňového řádu, v němž je užit výraz „vyhoví“, opačným postupem je pak žádosti „nevyhovět“ či „zamítnout“. Užití právě druhého způsobu rozhodnutí o žádosti pak není takovou vadou, aby bylo rozhodnutí fakticky neuskutečnitelné či vnitřně rozporné.

V. Posouzení soudem

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), poté co v přerušeném řízení po vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, publ. na www.nalus.cz, pokračoval, a to v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Na prvním místě soud s odkazem na právě zmíněný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013 konstatuje, že žalobcovy námitky směřující do protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, jsou nedůvodné. Otázka byla již Ústavním soudem zodpovězena a Ústavní soud v cit. nálezu dospěl k závěru, že zmíněná novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem, soud je tímto nálezem vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy) a dovoluje si plně na argumentaci Ústavního soudu odkázat.

Podstatou žaloby je pak především polemika o tom, zda-li žalobcem provozované loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS podléhají místnímu poplatku za provozovaný VHT nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, stanovenému obecně závaznou vyhláškou města Stráž pod Ralskem č. 8/2010. Spor je o to, zda koncový IVT lze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a zda vůbec místní poplatek za provozované „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ vybírat lze. Soudu je známo, že tato otázka byla již řešena jinými krajskými správními soudy (př. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45, dostup. na www.nssoud.cz, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne

6. 2. 2013, č. j. 31 Af 131/2011-88 či ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30) a zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů, k nimž soudy dospěly v těchto rozhodnutích.

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona). Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., mohou obce vybírat mimo jiné poplatky za provozovaný VHT nebo jiné technické herní zařízení povolení Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (s odkazem na zákon o loteriích). Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Poplatku za provozovaný VHT nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený VHT nebo jiné technické herní zařízení a platí jej jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý VHT nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce může činit částku od 1 000 Kč do 5 000 Kč (§ 10a zákona o místních poplatcích).

Zákonné možnosti využilo město Stráž pod Ralskem a vydalo nejdříve obecně závaznou vyhlášku č. 2/2010, která byla s účinností od 1. 1. 2011 nahrazena vyhláškou č. 8/2010, kterými byly zavedeny také místní poplatky za provozovaný VHT nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Podle vyhlášky č. 8/2010 se poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí ode dne právní moci povolení do dne právní moci rozhodnutí, kterým bylo povolení zrušeno, resp. uplynutím doby, na kterou bylo povolení vydáno, s tím, že sazba za každé činí 5 000 Kč na 3 měsíce (případně v poměrné části, bude-li povoleno po dobu kratší než 3 měsíce). Vyhlášku soud neshledal neurčitou a nesrozumitelnou.

Jak již soud uvedl, podstatou věci je pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. S argumenty žalobce soud nesouhlasí, neboť má za to, že za „jiné technické herní zařízení“ je ve smyslu zákona o loteriích třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od VHT podle ustanovení § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona.

Konkrétní skutkové okolnosti ohledně povolení Ministerstva financí vydaných žalobci nejsou sporné. Není pochyb o tom, že povolení udělená Ministerstvem financí žalobci je třeba posoudit jako povolení podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tedy jako povolení loterie a jiné podobné hry, jakou jsou i hry pod uvedenými obchodními názvy provozované žalobcem. V povolení je uveden také způsob provozování této hry, tedy CLS s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály - IVT. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je však nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

Není možné směřovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her totiž převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Jedná se o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her tak jistě patří i hry provozované prostřednictvím CLS (včetně IVT), které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ to, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus IVT. Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS, jak potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu

sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ze dne 14. 6. 2011, publ. na www.nalus.cz, podle kterého *„je přípustné, aby obec, pocítuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inomínátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“*

Povoluje-li Ministerstvo financí loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, je pak jeho povinností ve smyslu § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté cit. zákona. Což ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení také znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení, tedy i IVT. Ministerstvo financí totiž podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím CLS, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými IVT. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS, povolilo také i jednotlivé koncové IVT. Jejich provozování a umístění navíc i schválilo. Jen z užití slova „schválilo“ však nelze dovodit, že by jednotlivé koncové IVT snad nebyly „povoleny“ jako nedílná součást CLS, bez něhož nemůže být předmětná povolená hra realizována.

Soud ve shodě s žalovaným připomíná soud nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011, v němž Ústavní soud (byť se zabýval zejména souladem napadené obecně

závazné vyhlášky obce s ustanovením § 50 odst. 4 zákona o loteriích) dospěl k závěru, „že charakter interaktivní videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného a shora uvedené argumentaci soudu.

Dovolával-li se žalobce aktuálního metodického pokynu Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, soud jen ve stručnosti uvádí, že tento pokyn není právně závazný a vztahuje se k metodice vyměřování správních, nikoli místních poplatků, jež jsou svou povahou jiné a sledují jiný účel.

V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby jím provozovaná loterie nebo jiná podobná hra podléhala zákonné povinnosti platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, když povolenou loterii nebo jinou podobnou hru žalobce provozuje také prostřednictvím IVT jako „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Pokud pak jde o domnělý nárok žalobce na vrácení uhrazeného místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí jako přeplatku, je třeba nejdříve zodpovědět otázku, zda bylo ze strany žalobce hrazeno bez právního důvodu. Tak tomu nebylo, neboť žalobce provozoval na území města Stráž pod Ralskem loterii nebo jinou podobnou hru povolenou Ministerstvem financí podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a to v období 1. 1. – 31. 3. 2011 prostřednictvím 8 ks povolených koncových zařízení – IVT jako součástí CLS. Poplatková povinnost mu proto v souladu se shora cit. ustanoveními zákona o místních poplatcích a v souladu s vyhláškou č. 8/2010 vznikla. Žalobcem zaplacená částka 9 650 Kč při sazbě 5 000 Kč za období 3 měsíců, resp. v daném případě v poměrné výši dle počtu dnů, kdy byly IVT povoleny (čl. 5 vyhlášky č. 8/2010), odpovídá počtu 8 ks žalobcem Ohlášených IVT. Pokud se žalobce dovolával toho, že má u správce poplatku vratitelný přeplatek, neboť mu nesvědčila zákonná povinnost takový místní poplatek vůbec platit, neměl pravdu. Správce daně a žalovaný tak postupovali v souladu se zákonem, pokud dovodili, že žalobci vratitelný přeplatek na místním poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve smyslu § 154 odst. 2 daňového řádu z titulu uhrazení shora uvedené částky 9 650 za období 1. čtvrtletí 2011 Kč bez právního důvodu nevznikl.

Soud neshledal, že by rozhodnutí správce poplatku nemělo některou z náležitostí dle § 102 daňového řádu. Podle § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu rozhodnutí obsahuje mimo jiné výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena. Z označení prvostupňového rozhodnutí jako „rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku“ a z obsahu jeho výroku, z kterého beze všech pochybností vyplývá,

jak správce poplatku o žalobcově žádosti uvažil, vyplývá, že správce poplatku rozhodoval o právech žalobce jako poplatníka předmětného místního poplatku. Žalobce si tak musel být svého postavení v řízení vědom, což také byl, když na rozhodnutí reagoval odvoláním zcela v intencích daňového řádu a dalších dotčených právních předpisů. Uvedení příslušného ustanovení § 155 daňového řádu ve výroku rozhodnutí správce poplatku pak odpovídá podstatě rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku právě ve smyslu § 155 odst. 2 daňového řádu, soud má zákonný požadavek § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu za naplněný. Neuvedení dalších hmotně právních předpisů v samotném výroku rozhodnutí pak s ohledem na jeho povahu nemělo na zákonnost rozhodnutí vliv, nijak negativně se v právní sféře žalobce v konečném důsledku neprojevovalo. Znění výroku prvostupňového rozhodnutí, v němž správce poplatku vyslovil, že se žalobcova žádost o vrácení přeplatku „zamítá“, pak plně vystihuje podstatu negativního rozhodnutí správce poplatku o podané žádosti žalobce a je opakem „vyhovění“ žádosti o vrácení přeplatku. Ostatně i komentář Daňový řád, autorů Baxa, Dráb, Kaniová, Lavický, Schillerová, Šimek, Žižková, II. díl, str. 953, hovoří o zamítavém rozhodnutí pro případ, kdy správce daně (poplatku) žádosti poplatníka o vrácení přeplatku dle § 155 odst. 2 daňového řádu nevyhoví.

Soud uzavírá s tím, že ve vztahu k žalovanému rozhodnutí, ani k rozhodnutí správce poplatku neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu ustanovení § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným a ani rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno na základě nicotného rozhodnutí vydaného správcem poplatku.

Důvodem nicotnosti soud neshledal ani skutečnost, že rozhodnutí o žádosti žalobce o vrácení přeplatku správce poplatku vydal v situaci, kdy nebyl místní poplatek pravomocně vyměřen platebním výměrem (viz zmínka žalobce v replice o praxi Krajského úřadu Karlovarského kraje). Pokud byla taková žádost ve smyslu § 155 odst. 2 daňového řádu podána, pak o ní správce poplatku musel rozhodnout. Protože ze zákona o místních poplatcích ve spojení s příslušnou vyhláškou neplyne, že by placení místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí muselo vždy předcházet pravomocné vyměření předmětného poplatku správcem, nelze dovodit, že by úhrada místního poplatku, které takové pravomocné vyměření takového poplatku nepředchází, byla platbou bez právního důvodu. Naopak zákon o místních poplatcích a na základě něho vydaná vyhláška vycházejí z ohlašovací a přímé uhrazovací povinnosti poplatníka tohoto místního poplatku.

Pro úplnost soud uvádí, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 Afs 76/2011-62, www.nssoud.cz, mu jsou známy, ale z tohoto rozhodnutí neplyne, že by v řízení o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů ve věci přeplatku na místním poplatku mohl žalobce s úspěchem vznášet výhrady proti nevydání platebních výměrů v případě, kdy sice místní poplatek zaplatil, ale současně s jeho placením nesouhlasil. Takovým prostředkem ochrany proti postupu správních orgánů mohla být případně žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. či žaloba proti odmítavým rozhodnutím či sdělením o nevydání platebního výměru tak, jak to bylo právě v případě řešeném ve shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu.

VI. Závěrečné shrnutí a náklady řízení

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s..

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s uvedeným způsobem postupu soudu souhlasil a žalovaný ve stanové lhůtě svůj nesouhlas nevyjádřil.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 23. dubna 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová